

RUUSU-RISTIN TEHTÄVÄ

Muistiinpanoja

Pekka Ervastin esitelmä 3.9.1933

Kun huhtikuun lopulla pidin viimeisen esitelmäni ja vuosikokouksen aikana en aavistanut, että ensi talven aikana olisin kaukana Suomesta ja että nyt syksyllä pitäisin vain kolme luentoa ja ovat nämä kolme luentoa minulle erittäin rakkaita. Toivon ehkä vuoden päästä taas seisovani teidän edessänne ja pidätäväni säännöllisesti luentoja, mutta ihminen päättää, Jumala säättää.

Nyt pitäisi saada selväksi näillä kolmella luennolla, mikä on Ruusu-Ristin tehtävä, mikä se on henkisesti katsoen nykyään ja tulevalla ajalla näkyväisessä maailmassa. Ruusu-Ristin tehtävä liittyy aivan välittömästi teosofiseen liikkeeseen, jonka H. P. Blavatsky perusti 1875 ja on sama yleensä kuin se. Ja koska se on valinnut nimen Ruusu-Risti, on sillä myös erikoistehtävä teosofisen liikkeen ohella, ja on Ruusu-Ristillä siis oma erikoistehtävä. Tarkastelen erikoistehtävää ja mikä sillä on teosofisen liikkeen yhteydessä.

Ensimmäiseksi teosofisen liikkeen tehtävä. En ajattele niitä kolmea ohjelmapykälää, jotka ovat teosofisella seuralla ja jotka ovat Teosofisen Seuran erikoistehtävä, vaan yhtenäisenä teosofisen liikkeen tehtävää, joka on henkinen todellisuus teosofisen liikkeen takana. Nämä kolme tehtävää viittaavat siihen, että teosofinen liike on näkyväisessä maailmassa ja ajallamme on saanut tämän tehtävän. Onko se ilmiö, kolme pykälää, mahdollisesti jokin vanhempi, laajempi, ei-ajallinen käsite? Ihminen, joka on vuosia, vuosikymmeniä tutkinut teosofiaa, on huomannut, että teosofinen liike on aina ollut

olemassa maailmassa ja pukeutuu eri aikoina erilaisiin muotoihin. Se on aikakautista, kuten vuodenajat. Elämän voimat ovat väliin vetäytyneet sisäänpäin, väliin ulospäin virtaavana, ja elämä ei riipu niistä, on aina olemassa kaiken vaihtelun takana. Kun ajattelemme teosofista liikettä tältä kannalta, niin kysymme, mikä se on, joka vaikuttaa erilaisten liikkeiden kautta, ehkä joskus häviää näkyväisestä maailmasta alkaakseen joskus taas uudelleen. H. P. Blavatskyn kautta saimme kuulla, joka on niin ihmeellinen totuus, hän puhui Mestareista, ihmisistä, jotka eivät ole tavallisia ihmisiä. Me tavalliset ihmiset emme ole täydellisiä, tunnemme sen. Emme ole tämän elämän herroja. Olemme kuin muutkin elävät olennot, ajattelevia kyllä, mutta avuttomia elämän, luonnon voimien edessä.

Olemme osanneet järjestää elämämme turvallisemmaksi kuin eläimet. Kaipaamme totuutta, näemme pahan. Mikä olen, mitä olemme? Olen epätäydellinen, mutta käyn kohti parempaa elämää. Tuntee, että pitäisi olla täydellinen, ja kun ei sitä ole, kaipaa vapahdusta aineen kahleista, kaipaa herruutta kaiken yli. Kun H. P. Blavatsky puhui Mestareista, tarkoitti hän tällaisia kuoleman voittaneita, kirkkaita olentoja. He tuntevat pahan ja ovat voittaneet sen. Nämä Mestarit muodostavat oppilaittensa kanssa Salaisen Veljeskunnan, joka on maapallon keskuksena, huippuna, kruununa, ja joka pitää huolta ihmiskunnan kasvatuksesta. He eivät ole kaikki meidän ihmiskunnasta, alkuperäisin muualta tulleita. Me emme tule Mestariksi, ellemmme itse kasvata itseämme ankarasti, ellemmme itse avaa itseämme Vapahtajalle. Luonto on antanut mahdollisuudet, Jumalan kuvan itsessämme, mutta meidän on taisteltava esille se. Luonto ei kasvata meitä, se on itse jokaisen tehtävä, sanoi H. P. Blavatsky. Vielä hän sanoi, kuinka nuo muutamat ovat kasvaneet ja saaneet halun kasvaa Mestareiksi,

sillä meillähän on luonnolliset vaistot ja taipumukset jatkaa sukua, ammatti ym. Täydelliseksi pyrkiminen ei tuo leipää ja mukavuutta. Olemassaolo on rakennettu keskinäiselle avunannolle, sanoi hän. Kuusikymmentä vuotta sitten sanottiin tieteellisissä piireissä, että olemassaolo on kamppailua, taistelua, eikä suinkaan avunantoa, se on vain tilapäinen hyve, mutta kaikki saadaan taistelun kautta. H. P. Blavatsky sanoi: tuo on harhaa, se kuuluu eläinmaailmaan. Pitäisi tulla ihmisiksi, sillä se on elämän laki olla avulias. Rakkaus, veljeys, sisältää saman asian. Sen, joka uhrautuu toisten puolesta.

Parsifal, hurskas hullu, tuli Graal-kuninkaaksi, se on syvä elämän laki. Silloinhan häviäisi kaikki kurjuus, kun ajattelimme toistemme parasta. Minne häviäisi kanuunat, laivastot, ym.? Museoihin! Se on vielä haave. Veljet ovat tällaisia uhrautuvia, ihmiskunnan parasta ajattelevia.

Valkoisen Veljeskunnan perustajat tulivat toisesta tähdestä. Sehän oli haaveellista, naurettiin. Ja asia on kuitenkin niin. Miljoonia vuosia sitten he tulivat – lähetystyötä tehdään tähtienkin välillä – tänne auttamaan, jossa ihmiskunta oli eläinasteella. Joukko valittiin viisauden mukaan. He perustivat oman keskustan eetterimaailmaan ja aikojen kuluessa myös näkyvään maailmaan tilapäisen kodin. He esiintyivät keskelämme ja opettivat esimerkillään ja sanoillaan ihmisiä tulemaan heidän kaltaisikseen. Kolmas silmä, joka näki värejä, näki tämän.

He herättivät ikävän meissä, sinetin, kaipaamaan totuutta. He perustivat ikuisen, aina toimivan yliopiston maan päälle. Jotkut meistä alkoivat pyrkimään ja saavuttivat tuon korkean tilan, Mestarin asteen. Korkein meistä oli Gautama Buddha. Hänen työtoverinsa, ystävänsä Jeesus Kristus oli toinen. Ehkä hän saavutti täydellisyyden korkeamman kuin Buddha. He ovat nyt Valkoisessa Veljeskunnassa.

Valkoinen Veljeskunta myöhempinä aikoina lähettää edustajansa esille maailman vain joskus. Bhagavad Gitassa sanotaan: niin usein kuin dharmaa vaatii ja adharma, laittomuus, synty leviää ihmisten kesken, täytyy minun, Krishnan, syntyä maailmaan. Dharma on velvollisuus, tehtävä, henkinen tehtävä. Se on myös uskonto, siveysoppi, mutta ennen kaikkea sanskritinkielisenä sanana merkitsee sitä henkistä tehtävää, mikä jokaisella on. Dharma vaihtelee henkilön mukaan. (Älä syö anoppiasi!)

Meiltä vaaditaan aina sitä, mikä on vaikeinta, missä olemme heikkoja. Murha – suuttuminen, niistä on luovuttava, se on sama linja. Kun ihmiset unohtavat henkisen tehtävänsä – täydellisyyden – on minun synnyttävä opettamaan Dharmaa. Kristus sanoo: julistaa totuutta, rakkautta. Veljiä, olette kaikki yhtä. Tämä on elämän laki ja tätä varten on Valkoinen Veljeskunta perustanut keskuskoulun.

Omasta persoonallisesta onnesta on luovuttava, uhrauduttava toisten puolesta. Niin ovat Mestaritkin tehneet. On olemassa onni, autuus, elämä. Se on Jumala. Se on itsekasvatus. Paha ei saa viekoitella, täytyy kasvattaa voimakkaaksi luonteeksi, joka kestää horjumattomana kiusauksissa. H. P. Blavatsky oli julistaja, jota kaikkien teosofisten liikkeiden täytyy pitää pohjana.